

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Qvi ... Illas Omnes Complectitvr Historias, Qvæ Post Secvndam Sex
Tomorvm Editionem ...

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1586

VD16 ZV 1269

XX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77432)

cerdote, illac forè transeunte, qui Arretio Rauennam pergebat, iussit Olybrium eiusque familiam, hominum circiter nonaginta, id flagitantes, sacra baptismatis vnda expiari, quemadmodum ex vita Hilari, à Paulo eius discipulo scripta, cognoscipote.

Multos eò uertit ad Christum.

Tertio post die Eustasia, Olybrij vxor, ex hominum vita migravit. Olybrius vnà cum Iunio & Eunomio filijs, sumpto cucullo, monachus ibidem factus, prædia sua omnia illi cœnobio dono tradidit: vndè non modò omnibus monachis, qui iam ad Hilarum multi conuenerant, abundè victus suppeditabatur, sed multum etiam pecuniæ erogabatur viduis, pupillis, atque alijs egentibus. Verùm tâta solitudinis, ab Hilario atq; Olybrio plurimum experite, quies, ab Theoderico Rege perturbata est, qui ad eas radices Apennini, vndè, vt aliqui putant, Rauennam aquam adduxerat, iuxta Bidentem amnem, ædes sibi magnificas, quò secedere interdum solebat, construxit. Cœpit enim frequentari Hilari cœnobium: ex quo tamen Hilarus id fructus collegit, quòd familiares Regis aliquor, viros nobiles, Christi ab se legem ac præcepta edoctos, monachos fecit, in diesque faciebat, cum vir impius quidem Theoderico nunciat, præcepta Regia Hilarum cõtemnere, multos ex familiaribus abalienare, ad seque adducere: & aliquorum suspicionem esse, per eum modò collecta egregiorum ac præclarè audacium satis magna manu, plerosque ex ipsis repetino factò impetu, Regni illius tranquillitatem ac pacem perturbaturos.

Itẽm multo ad eius cœnobij confluunt, monachi futuri. Falsò accusatur apud Regem.

Rex vehementer his cõmotus, centuriones quatuor cum suis militibus mittit, qui Hilarum capiant, ad seque pertrahant. Verùm milites ad prædiolum cœnobio propinquum cum venissent, in vallemque descenderent, Hilarianã familiam prædati, Hilario Deum rogante pro suorum incolumitate, aliam viam ingressi, biduo, quò tenderent, incerti, per eos montes vagati sunt. Quamobrem percitus ira maiore, conscenso equo Theodericus ad virum Dei adit: ceterum ad monasterij septa cum peruenisset, equus subsistens, nullo vnquam potuit calcarium, aut verberum impetu propelli. Intellexit Theodericus vi diuina id fieri, esseque virum illum sanctissimum, & falsa sibi relata fuisse. Misit itaque ex suis senatoribus duos, qui suppliciter virum sanctum rogarent, ad Regem vt accederet. quod quidem fecit Hilarus libenter, eumque Rex benignè complexus, secum in Hilariano antro comedit, ab eoque die tanta veneratione hominem est prosecutus, vt multis cœnobium prædij ditauerit. Vbi Hilarus, cum Olybrium Rauennatem in cælum præmisisset, vita sanctè acta, multisque miraculis editis clarissimus, annos natus octuaginta duos, tertio Idus Maij, mane, in cælum ipse quoque discessit: ibidemque eius corpus sanctum à monachis suis ad sepulturam datum est: teste, vti supra memorauimus, Paulo, ex ipsis monachis vno, qui e. us vitam, vndè hæc excerpimus, descripsit.

Egregium sanè miraculum.

Multa veneratione cum colit Theodericus Rex.

Sanctè obit.

MIRACVLA BEATI BANDELIJ MARTYRIS, PER D. GREGORIVM TVRONENSEM ARCHIEPL scopum scripta. Habentur in eius libro de gloria martyrum cap. 77.

ST apud Nemausensis vrbs oppidum Bandelij martyris gloriosum sepulcrum, de quo sapius virtutes manifestantur. Ex quo sepulcro laurus orta, & per parietè egressa, arborem foris fecit salubri coma vernantem. Quod sæpè loci incolæ in multis infirmitatibus habere cælestè remedium sunt experti. Pro quib; virtutum beneficijs cum plerunquè nudaretur à folijs, vel ipsa quodammodò cortice arida est effecta. Vndè quia morbos ab ea multarum infirmitatum diximus depelli, longum fuit singulos quosque memorari, ideo hæc sufficere putauit, quod ea medicamenta largiendo, aridã effectam dixi. Nam fertur celebre, à negociatore quodam in Oriente de his folijs de portatum pignus fuisse, sed priusquam portum negociator attingeret, energumenus in ecclesia adire Bandelium martyrem orientalem plagam audientibus populis declamauit. Ostendit autem beatus martyr & in alijs virtutem suam.

Maij 20.

Quantam Deus sanctis suis præstat virtutem, si etiã arbor è sepulcro martyris egrediens, infirmitates languidorum sanati

Aram verò Theodorici Regis Italici dux dum in Arelateni vrbe resideret, extitit ei quidam archipresbyter parochiæ Nemausensis inuisus. Tunc feruens felle

m 3. contra

contra eum misit pueros, dicens: Ire quantocius, & ligatis pedibus ac manibus adducite eum cum vi, vt cognoscat quod sum dominus regionis huius. At illi non inrelligentes archipresbyterum, putauerunt quod archidiaconem iussisset adduci. Et ascensis equis venerunt ad urbem, interrogantesque de archidiacono, digito eis ostensus est. Erat enim hic Iohannes nomine, valde religiosus, & in archidiaconatu suo studium docendi paruulos habens, apprehensumque pueri ligatis manibus ac pedibus, suo sub aluo equi adduxerunt eum, sed non desijt virtus martyris aluino proprio subuenire. Pueri verò iuxta ipsam portam cum eo mansionem habuerunt, quia iam obscuratis pro nocte portarum valuis ingredi non potuerunt. In ipsa verò nocte duce obdormiente, adstitit ei archidiaconus per visum dicens: Quid tibi homo culpabilis extitit, quod me in hanc humilitatem redactum cum tali iussisti iniuria accersiri? Verè dicam tibi, quia non effugies iudicium Dei.

At ille expergefactus, confternatusque metu, exclamat suis, Inquirete si pueri quos Nemausim direximus iam, venerunt: interrogantesque de muro vrbs, responderunt se adesse cum homine. Renunciant nuncij quæ audierant. Confestimque dixit: Exhibete ad me hominem quem adduxistis. Quod cum factum fuisset, adspiciens eum dux, timore perterritus ait: Archipresbyterum ergo adduci præceperam, non archidiaconem. Et prostratus ad pedes eius, ait: Indulge quæso iniuriam delicti huius, quia non est in conscientia mea, vt hæc passus fuisses. Et statim dignis honoratum muneribus remisit ad urbem, quem in tanto amore pro ipsa martyris reuerentia dilexit in posterum, vt decedente vrbs illius sacerdote, ipsum sacerdotem mandaret institui. Sed nec archipresbyterum amplius inquiri iussit. O magna vite martyris, quæ per innocentis iniuriam noxium absoluit à poena: impletumque est illud Apostoli, Quia diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum, cum hæc iniuria gradum huic construxit, quem scanderet ad regendam Ecclesiam Dei.

Quidam archidiaconus virtus, meritis S. Benedicti liberratur.

Rom. 3.

VITA BREVIS S. MARTIANI RAUENNATIS ARCHIEPISCOPI, VT HABETVR PRIMO LIBRO *historiarum Hieronymi Rubei de gestis Rauennatum.*

22. Maii. Eius vita habetur 23. Iulij. Tom. 4.

ANCTVS Apollinaris Rauennatum Apostolus, diuinitus factus certior, fore, vt breui Rauenna exularet, ac subita opprimeretur calamitate, capiteque oppugnaretur: ne Rauennatem ecclesiam absque pastore relinqueret, duodecimo postquam accesserat anno, sacerdotes binos instituit Aderitum & Calocerum, Diacones verò Martianum virum nobilissimum & Eleochadium summum philosophum. Cæso igitur Apollinare, post Eleochadium in Rauennati Archiepiscopatu Martianus, à Deo demissa columba electus, sufficitur: natus sublimi loco, vir in primis piè, iustè, ac temperanter vitam degens: tanto concitus ardore animi, vt Christum prædicans, in animis Rauennatum ardentibus amores excitaret omnium virtutum: multi que nullis rerum aduersarum ictibus frangi, neque oppugnationibus nefariorum de gradu pietatis desicperint, sed calamitates omnes, tandemque necem pro Christo libenter pertulerint. Plurimos sacris initiavit: cumque rerum admirabilium gloria clarissimus esset, cælestium in patriam abiit vndecimo Calendas Iunii: atque vt ex verustissimis scriptis collegimus, in D. Eleocladij sepultura traditus, anno Domini septimo & vigesimo supra centesimum, scilicet Aelius Hadrianus imperator.

S. Martianaus miraculose curatur Episcopus.

Sic dicit obit.

SURIUS

q. ber
"Kober"
RVIII
5